

те повикахъ? По-добре ли щѣше да бжде, ако останѣше въ село?

— Мжно ми е за полето, за нивитѣ, за мама. . .

— Ще ти мине, ще свикнешъ. Азъ съмъ самъ. Като синъ ще ми бждешъ, ще работя за тебе. И парици имамъ прикжтани. Ще живѣемъ двама въ вратарската стая. Ти само ще ходишъ въ училище.

— Не искамъ да ходя въ това училище.

— Нима на село училището е по-хубаво.

— По-хубаво. . .

— Вижъ го ти, какво му дошло на ума! Засмѣй се, момче! Днесъ е празникъ, иди се поразходи изъ градината, край езерото. Ще видишъ рибкитѣ, лебедитѣ. . .

Лазаръ не се помръдна. Изви глава, за да скрие сълзитѣ си. Погледътъ му падна върху високата стена, която се издигаше насреща презъ тѣсното дворче. И пакъ въздъхна на пресѣкулки.

Три седмици откакъ дѣдо Тодоръ го доведе въ тази кжща. Че животъ ли е тукъ! Двадесетъ семейства живѣятъ въ тази тѣснота. Дворчето малко, заградено отъ три страни съ високи стени. Слънцето отъ никжде не може да надникне.

Лазаръ повдигна очи дори до високия коминъ насреща. После сведе погледъ надолу. Лехичката покрай стената напраздно чака слънчевата милувка. Тревата ще си остане дребна и жълтеникава. А въ това време слънчо ще мѣта златни стрели надъ поля и гори.

— И надъ наше село помисли момчето и обърса отронена сълза.

Вечеръта Лазаръ си легна рано, но не можа да заспи. Дълго се обръща въ леглото, съ погледъ насоченъ къмъ тъмния таванъ. Най-после се унесе въ неспокоенъ сънъ. Седи той предъ една голѣма кжща. Изъ невидѣлица изкача рунтаво черно куче. Спуска се къмъ Лазара. Остритѣ му зжби лъщятъ. Лазаръ хуква да се скрие въ голѣмата кжща, блѣска вратата, но тя е заключена. А кучето тича насамъ. Още малко, и остритѣ